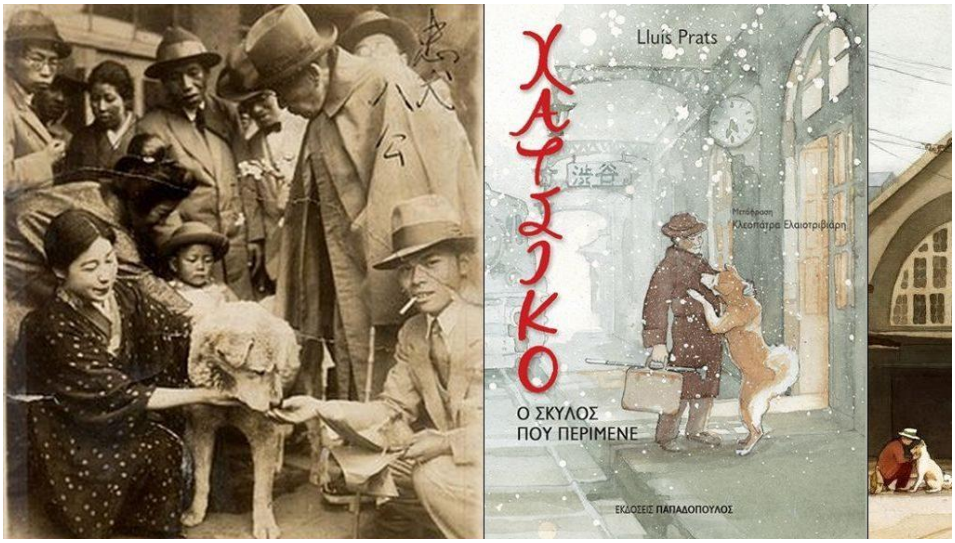

Ο Lluís Prats γράφει για τον «Χάτσικο», τον «σκύλο που περίμενε»: μια αληθινή ιστορία

Την πρώτη φορά που άκουσα για τον ***Χάτσικο*** ήταν πριν από 30 χρόνια και ήμουν περίπου 20 χρονών. Δεν υπήρχε το ίντερνετ, ούτε κάποια από τις ταινίες που γυρίστηκαν αργότερα για τον ***Χάτσικο***, τον πιστό σκύλο από την Ιαπωνία. Τότε η ιστορία δεν ήταν τόσο δημοφιλής, όπως έγινε μετά τη μεγάλη κινηματογραφική παραγωγή του Χόλιγουντ, στην οποία πρωταγωνιστούσε ο Ρίτσαρντ Γκιρ, αλλά με άγγιξε βαθιά.

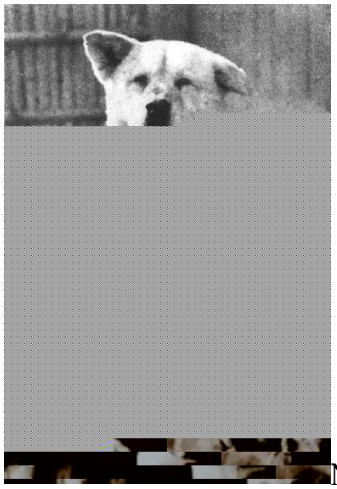

Νομίζω ότι τον γνώρισα σε ένα παλιό ιαπωνικό περιοδικό με μερικές ασπρόμαυρες φωτογραφίες και τη σύντομη ιστορία του για τα 10 χρόνια που περίμενε το αφεντικό του στο σταθμό Σιμπούγια, στο Τόκιο. Με συγκίνησε το γεγονός ότι επρόκειτο για αληθινή ιστορία και ότι συνέβη στην παραδοσιακή Ιαπωνία πριν από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Όταν άρχισα να γράφω για παιδιά, πριν από 10 χρόνια, σκέφτηκα ότι η ιστορία του ***Χάτσικο*** ήταν καλή, αλλά την έβαλα στο συρτάρι έως πριν από δύο ή τρία χρόνια.

Το μυθιστόρημα κέρδισε το σημαντικότερο Βραβείο για τα παιδικά βιβλία στη Βαρκελώνη το 2014 (Premi Josep M. Folch i Torres 2014) και δημοσιεύθηκε το 2015, σημειώνοντας μεγαλύτερη επιτυχία από ό,τι περίμενα όταν το έγραφα. Ήταν μια ωραία έκπληξη.

Όλοι γνωρίζουν ότι **ο πιστός σκύλος και το αφεντικό του ποτέ δε συναντήθηκαν ξανά** και ήμουν πολύ ευχαριστημένος όταν τον Μάρτιο του 2015, ογδόντα χρόνια μετά το θάνατο του ***Χάτσικο***, το Πανεπιστήμιο του Τόκιο τοποθέτησε ένα ολοκαίνουργιο άγαλμα, στο οποίο ο πιο διάσημος σκύλος της Ιαπωνίας επανασυνδέεται με τον αγαπημένο του δάσκαλο μετά από έναν σχεδόν αιώνα. Το νέο άγαλμα είναι πλέον εγκατεστημένο και ανοιχτό στο κοινό, στην πανεπιστημιούπολη του Πανεπιστημίου του Τόκιο. Τώρα είναι **γεμάτο λουλούδια, γράμματα και ευχές για τους δυο τους**.

Ο στόχος της εικονογράφου Zuzanna Celej και ο δικός μου ήταν να γράψω και να εικονογραφήσουμε μια ιστορία όσο το δυνατόν πιο αληθινή. Διατηρώντας τις ευαίσθητες, πολύχρωμες και πλούσιες παραδόσεις της Ιαπωνίας και όλου του ανατολικού κόσμου που γνωρίζουμε και αγαπάμε.

Ελπίζω ότι αυτό το μικρό μυθιστόρημα γι' αυτό το **πιστό σκυλί** να αγγίζει τους νέους Έλληνες αναγνώστες μου, όπως άγγιξε εμένα όταν ήμουν παιδί και όταν το έγραφα. Και μην ξεχνάτε ότι όλα συνέβησαν **πριν από 80 χρόνια**. Και **αν κλάψετε να θυμάστε ότι δεν είναι όλα τα δάκρυα πικρά.**

Υπάρχουν δάκρυα από ευτυχία και αγάπη. Ελπίζω ότι τέτοια θα είναι και τα δικά σας.

Με αγάπη,
ο συγγραφέας
Lluís Prats

Η νουβέλα του Καταλανού Lluís Prats με τίτλο ***Χάτσικο, ο σκύλος που περίμενε*** βασίζεται σε πραγματική ιστορία και κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Παπαδόπουλος, σε μετάφραση από τα ισπανικά της Κλεοπάτρας Ελαιοτριβιάρη (σελ.: 160, τιμή: 9,99 €).

Οι εικόνες της Zuzanna Celej, αποτυπώνουν με τον πλέον ατμοσφαιρικό και συναισθηματικό τρόπο τη σχέση του καθηγητή Ουένο με τον ***Χάτσικο*** και τη ζωή στο Τόκιο του μεσοπολέμου.
Το βιβλίο έχει συμπεριληφθεί στον κατάλογο *White Ravens 2016* της Διεθνούς Βιβλιοθήκης Νεότητας του Μονάχου.

Μερικά ενδιαφέροντα στοιχεία για την ιστορία του Χάτσικο

3. A year before his death, on February of 1934 (9th year of Showa), **Hachiko** becomes critically ill.

⇒ Ένας σκύλος ράτσας Ακίτα πλησιάζει στο τέλος της ζωής του όταν συμπληρώσει τα 10 έτη. Ο Χάτσικο έζησε 11 χρόνια και μερικούς μήνες, παρά το γεγονός πως μετά τον θάνατο του ιδιοκτήτη του έζησε σχεδόν σαν αδέσποτο. Φαίνεται πως η υπόσχεση που είχε δώσει στο αφεντικό του να τον περιμένει να γυρίσει, ήταν πιο σημαντική από τις κακουχίες.

⇒ Το 1934 οι κάτοικοι της περιοχής Σιμπούγια ζήτησαν από τον γλύπτη Τέρου Άντο να φιλοτεχνήσει ένα άγαλμα του Χάτσικο. Τα αποκαλυπτήρια του αγάλματος, που τοποθετήθηκε στην πλατεία έξω από τον σταθμό του τρένου, έγιναν την ίδια χρόνια. **Ο Χάτσικο ήταν παρών στην τελετή και πέθανε μερικούς μήνες αργότερα, στις 8 Μαρτίου του 1935**.

⇒ Κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, το άγαλμα του Χάτσικο ανακυκλώθηκε. Μετά τη λήξη του πολέμου, φιλοτεχνήθηκε ένα νέο άγαλμα που φέρει την επιγραφή «Χάτσικο: Ο πιστός σκύλος».

⇒ Κάθε χρόνο στις **8 Μαρτίου**, στην επέτειο θανάτου του Χάτσικο, οι κάτοικοι της Σιμπούγια αποτίνουν φόρο τιμής στον πιο πιστό σκύλο αφήνοντας λουλούδια στο άγαλμά του.

⇒ Ο Χάτσικο ταριχεύτηκε και εκτίθεται στο Εθνικό Μουσείο Φυσικών Επιστημών του Τόκιο. Μέρος του σώματος του θάφτηκε δίπλα στον τάφο του καθηγητή Ουένο.

⇒ Έχουν γυριστεί δύο ταινίες εμπνευσμένες από τη ζωή του Χάτσικο: Η ιαπωνική *Hachico monogatori* (1987) και η αμερικανική *Hachico, a dog's story* (2009) με πρωταγωνιστή τον Ρίτσαρντ Γκιρ.

Ο συγγραφέας

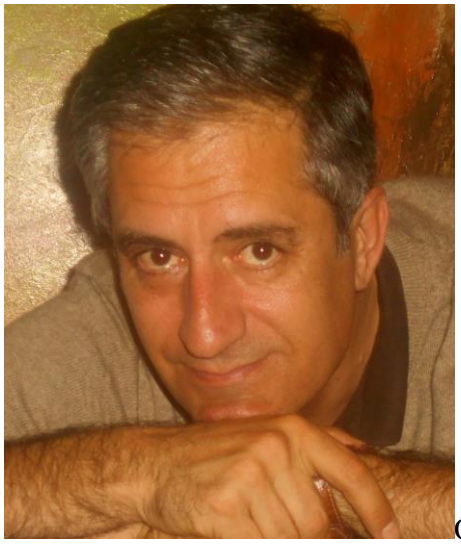

Ο Lluís Prats (Τεράσα, Ισπανία, 1966) σπούδασε Ιστορία της Τέχνης και Αρχαιολογία στο Αυτόνομο Πανεπιστήμιο της Βαρκελώνης και στο Πανεπιστήμιο της Χιρόνα. Ασχολήθηκε με την έρευνα και τη διδασκαλία για αρκετά χρόνια. Εργάστηκε ως εκπαιδευτικός στην πρωτοβάθμια και τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, ως επιμελητής εκδόσεων βιβλίων τέχνης και ως παραγωγός κινηματογραφικών ταινιών στο Λος Άντζελες. Έχει γράψει δοκίμια, βιβλία για την τέχνη και πολλά παιδικά και εφηβικά μυθιστορήματα, τα οποία έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες, καθώς και ιστορικά μυθιστορήματα.

Η εικονογράφος

Η Zuzanna Celej (Λοτζ, Πολωνία, 1982) έζησε από μικρή στη Βαρκελώνη και στη Χιρόνα. Σπούδασε φωτογραφία και χαρακτική στο Πανεπιστήμιο της Βαρκελώνης και εικονογράφηση στη Σχολή Καλών και Γραφικών Τεχνών Llotja. Ασχολήθηκε με την καλλιτεχνική φωτογραφία, τη ζωγραφική και τη χαρακτική, δημιουργώντας διαφημιστικές αφίσες, γραφικά για τον χώρο της μόδας και τοιχογραφίες. Αυτή την περίοδο εργάζεται κατά κύριο λόγο στον εκδοτικό χώρο. Έργα της έχουν εκτεθεί στην Ισπανία, τη Γαλλία, την Αγγλία, την Πολωνία και τις ΗΠΑ. Συνδυάζει το έργο της ως εικονογράφου με την εκπαίδευση, διδάσκοντας πλαστικές τέχνες σε διάφορα πολιτιστικά κέντρα, αλλά και στο προσωπικό της ατελιέ, ενώ οργανώνει επίσης εργαστήρια στο πλαίσιο μεταπτυχιακών προγραμμάτων σχολών Καλών Τεχνών.

Σημείωση: Η στήλη ευχαριστεί θερμά την Τέσυ Μπάιλα για την πολύτιμη βοήθειά της στη μετάφραση του κειμένου που μας έστειλε ο Lluís Prats. Τα σκίτσα είναι της εικονογράφου του βιβλίου Zuzanna Celej.

http://www.ert.gr/eidiseis/politismos/o-lluis-prats-grafi-gia-ton-chatsiko-ton-skylo-pou-perimene-mia-alithini-istoria/